

BRUL!

Ook mannen hebben baat bij de sloop van het patriarchaat

Pagina 18

Hoe ziet de wereld eruit door de ogen van vredesactivisten?

Pagina 26

Rode Lijn Amsterdam in dichtvorm

Pagina 24

De Lesbische Walvissen

Pagina 16

Leonie Gerritsen over 'eat the rich' orcas, hoop in het protest en meer

Pagina 12

Inhoudsopgave

- 3 Voorstellen redactie
- 5 Kom bij de BRUL!
- 6 Gedicht: Onderbelicht
- 7 Vissen op de agenda - interview met Stichting Vissenbelangen
- 9 Gids voor het tackelen van argumenten tegen anti-militarisme
- 12 Een diepduik met PvdD'er Leonie Gerritsen
- 16 Verhaal: De lesbische walvissen
- 18 Boekrecensie: The Will to Change
- 20 Verhaal: Door het net
- 24 Gedicht: rode lijn
- 26 Visanekdote
- 28 Vredesactivisten - een drieluik
- 38 Antikapitalisten - het venndiagram
- 39 Een kijkje in het Gjerryt's leven
- 40 Gedicht: Zwemloop van hoop
- 42 Kunstwerk: vissen
- 43 Colofon

De redactie

Leer de redactieleden kennen!

Ize Noordhuizen die/diens
voorzitter, schrijver, vormgever

Welk onderwaterorganisme zou jij zijn?

Ik zou een zeepaardje zijn, omdat zeepaardjes mega geëmancipeerd zijn

Welk woord of welke zin beschrijft jouw activisme of (politieke) instelling?

Verbinding, nuance, en beweegruimte.

Welk mens of dier geeft jouw hoop/inspiratie en waarom?

Elmer, omdat ik veel bewondering heb voor haar manier van bij jezelf en je idealen blijven, maar toch in verbinding blijven vinden met je medemens.

Favoriete lied tijdens het tandenpoetsen:

'U Should not be doing that' - Amyl and the sniffers

Thirza Lont zij/haar
creatief genie, schrijver

Welk onderwaterorganisme zou jij zijn?
een sardientje

Welk woord of welke zin beschrijft jouw
activisme of politieke instelling?

Het geloof dat de meeste mensen
puur goed in zich hebben.

Welk mens of dier geeft jouw hoop/inspiratie en waarom?

De cavia, want die zijn bijzonder schattig

Favoriete lied tijdens het tandenpoetsen:

'Electricity' - lael neale

Fabian van der Knaap hij/hem
penningmeester, schrijver

Welk onderwaterorganisme zou jij zijn?
Schildpad. Ze doen niks en worden easy 100 jaar
oud. Dikke vibe. En ze zijn leuk om te tekenen!

Welk woord of welke zin beschrijft jouw activisme of
(politieke) instelling?

Te vinden op straat met een fucking toeter

Welk mens of dier geeft jouw hoop/inspiratie en waarom?
Angela Davis. Woorden kunnen het niet omschrijven.

Favoriete lied tijdens het tandenpoetsen:
Lotus Blossom van Billy Strayhorn

Elena Alonso González die/zij/hen
vormgever

Welk onderwaterorganisme zou jij zijn?

Octopus want Partij voor de Octopus (iykyk). Of
Chinese wolhandkrab.

Welk woord of welke zin beschrijft jouw activisme of
(politieke) instelling?

Al die shit betekent niks als we allemaal dood zijn.

Favoriete lied tijdens het tandenpoetsen:
'Ugly Nasty Commie Bitch' van Carsie Blanton

Madelief "Belle" de Jong zij/die
secretaris, schrijver

Welk onderwaterorganisme zou jij zijn?
Mijn vibes zijn zeepaardje volgens veel (4) mensen :)

Welk woord of welke zin beschrijft jouw activisme of
(politieke) instelling?

"Soyez réalistes, demandez l'impossible" (Wees
realistisch, eis het onmogelijke)

Welk mens of dier geeft jouw hoop/inspiratie en waarom?
Nina Joziassse en de kea (de vogel) inspireren mij, want allebei zijn erg slim,
mooi en (minstens) eentje houdt van spullen slopen.

Favoriete lied tijdens het tandenpoetsen:
Ik luister geen muziek tijdens tandenpoetsen, ik doe wel een soort dansje

Kom ook bij de BRUL!

De redactie heeft je nodig!

Lieve lezer, wat leuk dat je ons blad leest! Wist je dat jij als PINK!'er ook mee kan helpen bij het maken van dit blad? Onze BRUL!-redactie bestaat uit enthousiaste leden van PINK! die verspreid door het land wonen en vergadert regelmatig, online of op locatie. We vragen geen uitgebreid CV; iedereen is welkom bij de redactie! We werken veel zelfstandig en je kunt zelf kiezen hoeveel tijd je eraan besteedt. Heb je één uur per week? Prima! Drie uur per week? Helemaal top!

De BRUL! wordt gemaakt door en voor PINK!-leden en de redactie bestaat uit een voorzitter, secretaris, eindredacteur, vormgever en eventueel een penningmeester. Kleinere bijrollen in de redactie zijn bijvoorbeeld promotor, fotograaf of illustrator. Veel redactieleden zijn een combinatie ervan, bijvoorbeeld secretaris én fotograaf, maar het is ook mogelijk om redactielid te zijn zonder een 'vaste' rol.

Ook is er een handjevol PINK!-leden dat niet redactielid is, maar wel graag gedichten, illustraties, of artikelen instuurt. Ontzettend leuk natuurlijk en voor ons als redactie even waardevol. Er is veel ruimte voor eigen inbreng en creativiteit en je kan je focussen op datgene dat je echt leuk vindt. Elke editie begint het redactieproces opnieuw en vindt er een nieuwe rolverdeling plaats. Je zou dus bij de eerste editie 'los' redactielid kunnen zijn om even te proeven hoe de redactie werkt, en bij de editie erna een vaste rol aannemen. Zo kan jij precies doen wat je leuk vindt!

Ben je enthousiast geworden of heb je vragen? Neem contact met ons op via redactie@pinkpolitiek.nl en wellicht tot snel!

Onderbelicht

een gedicht door Matti Dreef

Een landschap zonder evenbeeld
in kleuren zoals nooit gezien
schitterend in het licht
is dagelijks mijn uitzicht

Op uitgestrekte vlaktes
in *alle* richtingen immens
muziek van reuzen in koor
komt dagelijks tot mijn gehoor

Warm geserveerde oersoep
of onbeperkte zoute drop
een uitgebreid zeebanket
is dagelijks mijn buffet

Ik ben een zilveren schicht
of een donker silhouet

Ik ben verscholen in het zand
of een lichtpunt in de duisternis

Ik ben dagelijks dan ook
een vis

Vissen op de agenda

Een interview met Lesley Fleuren, oprichter
en directeur van Stichting Vissenbelangen
door Madelief de Jong

Wat is en doet Stichting Vissenbelangen?

We zetten ons oorspronkelijk in om mensen te informeren over de (intensieve) visserij, bijvoorbeeld door bij evenementen als de NVV Vegan Fair aanwezig te zijn, maar recentelijk focussen we steeds meer op vissen in zoetwatergebieden en aandacht werven voor het beschermen van onderwaterecosystemen. Ook hebben we contact met partijen als de PvdD, GroenLinks en WaterNatuurlijk en bevorderen we gesprekken tussen gemeenten, waterschappen en grondbezitters om onderwaterdieren te beschermen.

Hoe is het op dit moment gesteld met de leefomstandigheden van vissen in Nederland?

Je ziet op veel manieren dat vissen minder beschermd worden dan andere dieren: bijvoorbeeld, heel veel vogelsoorten zijn beschermd en voor dieren boven water zijn veel regels omtrent leefomgevingen en het verstoren van

natuur. Bij vissen en andere onderwaterdieren is dat heel anders. Er zijn wel regels omtrent het vangen van vissen, maar naast het verbeteren van waterkwaliteit wordt er weinig aandacht besteed aan de belangen van dieren onderwater, zelfs onder dierenactivisten. Veel leefgebieden zijn kwijtgeraakt doordat oevers rechtgetrokken worden en de bodem beschadigd raakt door sleepnetten en boren, wat ervoor zorgt dat er weinig plekken zijn voor onderwaterdieren om te paren.

Waarom is het zo belangrijk dat er verbetering komt in die omstandigheden?

Vissen en andere onderwaterdieren zijn ook gewoon verbonden met ecosystemen bovenwater, maar vaak stopt de interesse in het beschermen van de natuur en biodiversiteit bij de waterspiegel. Alle natuur moet beschermd worden, omdat het allemaal van elkaar afhankelijk is, maar ook omdat onderwaterdieren ook bescherming verdienen.

Wat kan er gedaan worden om voor verbetering te zorgen, bijvoorbeeld op politiek en cultureel gebied?

Goede communicatie en educatie is het belangrijkste. Gemeenten moeten met burgers communiceren en ze informeren over de belangen van onderwaterecosystemen. Ook moet er door gemeenten en waterschappen beter gecommuniceerd en samengewerkt worden met grondbezitters. We zien namelijk dat er soms wel goede ideeën worden voorgesteld om omstandigheden te verbeteren, maar dat er geen concrete plannen zijn om het te realiseren of de uitvoering slecht gaat, bijvoorbeeld door slechte communicatie. Meer bewustzijn en aandacht voor onderwaterdieren helpt ook; op dit moment komt de meeste interesse vanuit de sportvisserij, maar om tot bescherming te komen moeten mensen ook positieve interesse tonen.

Waarom is er op dit moment zo weinig aandacht voor de belangen van vissen?

Het gebrek aan interesse komt vooral vanuit het feit dat mensen het natuurlijk niet echt zien en er dus weinig binding mee hebben. Wij zetten ons dus ook in om

vissen in beeld te brengen door met video's en foto's ons verhaal over te brengen en zo interesse te wekken. We zien ook dat veel dierenrechtenorganisaties zoals de PvdD en Biteback een grote achterban hebben, maar niet veel doen met de belangen van vissen omdat je daar ook weinig mensen mee trekt. Die interesse moet dus gewekt worden door informatie te verspreiden en bewustzijn te creëren.

Dat leidt eigenlijk al tot mijn laatste vraag: wat kan er gedaan worden om de belangen van vissen op de agenda te zetten?

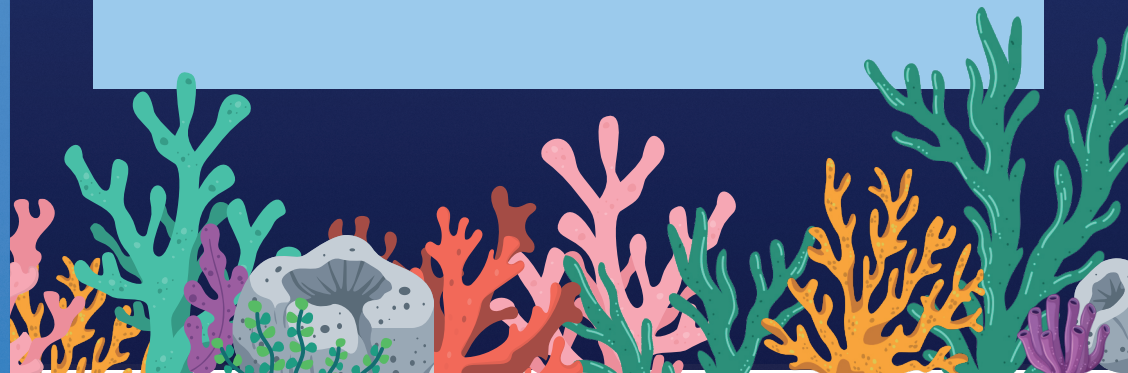
Het erover hebben en mensen bewust maken doet al heel veel. Loop langs het water in je omgeving en ga eens kijken: is het een kale bak of zit het vol met planten? Zijn er visetende vogels, en dus ook vissen? Zijn er genoeg schuilplekken voor vissen? Bewustwording over de belangen van je omgeving en de natuur en betrokken zijn bij de verbetering daarvan door het aan te kaarten bij organisaties, zoals bij de PvdD en PINK!, maar ook bij natuurorganisaties, grondbezitters en gemeenten, doet al heel veel om het balletje te laten rollen en zo de natuur beter te beschermen.

Gids voor het tackelen van argumenten tegen anti-militarisme door Thirza Lont

Opeens heeft iedereen een mening over pacifisten en anti-militaristen. Die zijn 'idealistisch', 'wereldvreemd', of gewoonweg 'dom'. De BRUL! got your back. Wij noemen de vijf meest genoemde argumenten tegen pacifisme en tackelen die, zodat jij precies weet wat je moet zeggen als je weer eens in een verhitte discussie over defensie terechtkomt.

Rusland is de vijand voor onze vrijheid. Zeker voor minderheden, zoals LHBTQIA+ mensen.

1. Wij zijn de vijand voor onze vrijheid. Als het zo doorgaat stevenen we af op een autocratie onder Wilders. LHBTQIA+'ers worden altijd door pro-defensie mensen gebruikt als stokstaartje - 'die moeten we immers beschermen' - terwijl je diezelfde mensen als het erop aankomt niet zo snel op een pride march ziet (dit heet homonationalisme). En de vrijheid van Moslims, immigranten en Nederlanders met een niet-westerse migratieachtergrond *nu al* onder druk staat.
2. De Russen gaan echt niet opeens Nederland binnenvallen. De Rusland-Oekraïne oorlog is vreselijk, maar het lukt Rusland in 3.5 jaar amper/mondjesmaat om delen van Oekraïne te annexeren. Laat staan een heel land. Laat staan een heel continent, tot en met Nederland.
3. Investeren in de meest vervuilende industrieën is niet slim. De echte vijand is onze huisgemaakte klimaatverandering. Als we doorgaan met elkaar vernietigen, vernietigt klimaatverandering ons.

Oorlogen worden nou eenmaal op het land uitgevochten.

Hoewel het Russische leger uitgeput aan de grenzen van Europa monsterlijke praktijken uitvoert, bemoeien ze zich in de digitale wereld weldegelijk met ons. Het ministerie van Buitenlandse Zaken:

“Landen zoals Rusland en China proberen in Nederland invloed te krijgen. Bijvoorbeeld met spionage, cyberaanvallen of het delen van nepnieuws. Het doel: Nederland verzwakken en twijfel zaaien. Zodat Nederlanders hun vertrouwen verliezen. In elkaar, in de overheid, of bijvoorbeeld in de Europese Unie (EU).”

Zet in op cyberveiligheid.

Hoe durf je pacifist te zijn als mensen voor jouw vrijheid vechten.

Het is heel mooi dat mensen vanuit hun idealen vechten voor iedereen's vrijheid, geen disrespect daarvoor. Maar wat zij doen is hun eigen keuze. Ik draag daar geen verantwoordelijkheid voor.

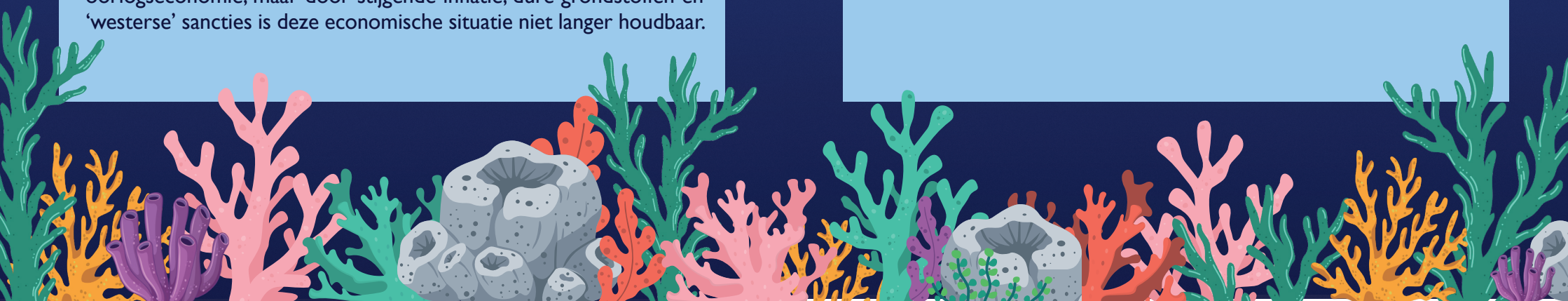
Toen Hitler Sudetenland binnenviel en andere Europese mogendheden niets deden, zorgde dat er juist voor dat hij Polen binnenviel en de Tweede Wereldoorlog begon. Als wij nu te weinig doen voor Oekraïne, gaat hij andere landen binnenvallen.

Dit vind ik best een sterk argument. Alleen Hitler was al vele jaren daarvoor aan het mobiliseren en zich aan het voorbereiden op een oorlog met het hele continent. Rusland heeft nu ook een oorlogseconomie, maar door stijgende inflatie, dure grondstoffen en ‘westerse’ sancties is deze economische situatie niet langer houdbaar.

Bovendien is er diplomatisch heel veel misgegaan in die tijd - dus de les die we hieruit kunnen trekken is: boycotten werkt, investeer meer in diplomatie (en cyberveiligheid, dat kan ook geen kwaad).

Anti-militaristen zijn gewoon dom want het ligt in de natuur van de mens om oorlog te voeren.

Het lijkt me heel vervelend om door het leven te gaan met zo'n negatief mensbeeld. Het is niet verkeerd om te streven naar een vredelievend voortbestaan van onze diersoort.

Een diep duikje met PvdD'er Leonie Gerritsen

Op een miezerige woensdagmiddag in November spreek ik met Leonie af in haar duurzame- en kleine huisje bij mij om de hoek, in een van de leukste buurten van Den Haag. Met Kate Bush op de speaker, een pot gemberthee en een rondspringende giphje (zie foto) om ons heen, stel ik Leonie vragen over verschillende onderwerpen.

Voornaamwoorden: zij/haar

Thuisstad: Den haag

PVDD functie: gemeenteraadslid pvdd den haag, spinnetje in het web en random klusjes Esther Ouwehand (naar de voetbal brengen, watermeloen speldje fixen, t-shirt brengen)

Het thema van deze editie is vissen: welk onderwaterorganisme zou jij zijn als je kon kiezen?

Ik heb hier veel over nagedacht en één heel duidelijk antwoord: absoluut een orka die miljonairsjachten en onderwaterboten laat zinken. Ik zou met al mijn andere orka buddies 'eat the rich' letterlijk. Ik vind het heel grappig hoe orka's een heel lief uiterlijk hebben maar eigenlijk gewoon killer zijn. *They will actually eat the rich.* Terwijl een grote walvis of haai dat niet zo snel zou doen. *"They've done so much for us."* Daarnaast zorgen klimaatverandering en het uitsterven van zeeleven voor een afname van plankton. Oceanen - met name plankton - absorberen nu ongeveer 40% van de CO2 die mensen uitstoten. Als plankton uitsterft, is dat net zo'n klimaatramp als grootschalige ontbossing, maar je hoort niemand erover. Het lijkt me alleen heel saai om plankton te zijn; mijn ADHD-brein kan dat niet aan. I choose violent orca.

Leonie samen met Giphje (18!) in haar woonkamer.

"Ik ben duidelijk een oppositie-girl"

Als je terugblijkt op jouw tijd als gemeenteraadslid, wat was voor jou de grootste uitdaging?

Ik ben vier jaar fractievertegenwoordiger geweest en nu bijna vier jaar raadslid. De grootste uitdaging - by far- is in een coalitie zitten met het CDA. Alles waar wij intrinsiek voor staan wordt continu belachelijk gemaakt door de "coalitie partner". Het thema van nu is vissen, wij hebben een coalitieakkoord met het CDA waarin staat dat we goed omgaan met dieren, en alsnog blijven ze ons tarten met 'we moeten meer vis eten' en 'we moeten grotere visserijen krijgen'. En als een soort "grappige stunt" gingen ze haring meenemen naar de raad en dan aan iedereen delen en eten, of een foto van hun wethouder die aan het hengelen is, nadat wij een campagne hadden gestart dat hengelen schadelijk is voor vissen. Dat soort dingen zijn echt een enorme uitdaging, je moet er met elkaar uitkomen. Ook super kinderachtig. Terwijl dat dus juist je coalitiepartners zijn. We hebben ook nog eens een minderheidscoalitie wat het echt hard werken maakt. Je bent de hele tijd bezig met mensen, terwijl ik veel liever bezig ben met inhoud. Ik ben echt duidelijk een oppositie-girl. Super leerzaam om in de coalitie te hebben gezeten.

Onze wethouder, Robert Barker (oud-PINK!-lid), doet echt heel veel goede dingen. In Den Haag doen we echt dingen die nooit gebeurd waren als we niet in de coalitie waren gekomen, dus voor ons als stad is het heel goed maar voor mij als persoon is het minder. Andere coalitiepartners doen ook af en toe wel dingen waarbij we bijvoorbeeld denken "what the hell (D66/GroenLinks-pvda)" maar bij CDA is het wel echt consistent. Om in een coalitie te zitten met een partij die echt in alles tegenovergesteld is, is echt een uitdaging.

En wat was voor jou de grootste doorbraak?

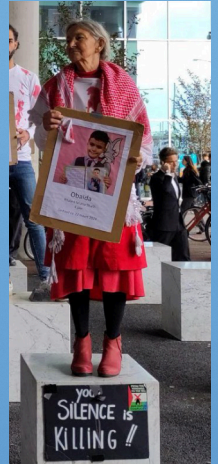
Absoluut het verbod op fossiele reclame, als eerste ter wereld. Het is toen echt wereldnieuws geworden, we kregen mailtjes uit allerlei landen van mensen die ons vroegen "Hoe heb je dit gedaan? Wij willen dit ook!". Den Haag was nog nooit zo veel genoemd in het nieuws als toen. Dat was absoluut niet mijn persoonlijke doorbraak, dat is iets waar we heel lang aan gewerkt hebben. Robert Barker is daarmee begonnen en Nicole Dick (ook oud-PINK!-lid) heeft daar ook veel werk ingestoken. Uiteindelijk is het ons gelukt en dat was heel sick, in ieder geval het laten zien dat het kan. We hebben nu ook een soort template gemaakt voor andere gemeenten waarmee je dus precies kan zien hoe je zoiets kan aanpakken. Dat was zeker een doorbraak.

Welk moment gaf jou het meeste hoop?

Niet in de raad, maar op de straat. Absoluut tijdens demonstraties. Tijdens pride, tijdens de rode lijn, tijdens dierendag, tijdens de klimaatmars. Dat mensen daar toch weer zijn met een positieve houding en dat mensen daar staan om echt te vechten voor waar ze voor staan. Demonstraties geven me echt hoop, ook al zijn het vijf mensen die in een station voor Gaza aan het protesteren zijn. In Den Haag hebben we echt een fenomeen PvdD lid, Yvonne, zij is echt van leeftijd en gaat gewoon de straat op, bijvoorbeeld door voor de macdonalds te staan in haar eentje met zelfgemaakte bordjes met "vlees is moord". Ze is al zo vaak opgepakt en ze blijft gewoon gaan. Elke keer als ik haar zie, zeg ik ook even hoe geweldig ze is, want dat zegt niet iedereen tegen haar, ze is zo bijzonder. Dat geeft me gewoon hoop, mensen die ondanks alles opstaan en een protestbord bij elkaar knutselen en de straat op gaan. De kracht van de PvdD vind ik dat het actiegericht blijft, het is een partij van activisten. Ik vind het tof dat we een politieke partij zijn maar dat activisme niet loslaten. Soms zie je dat wel gebeuren, dat een partij activistisch begint maar dat dat het een beetje kwijtraakt.

Ik zoek zelf heel erg de balans tussen activisme en verbinding proberen te blijven vinden met mensen die anders denken, hoe zie jij dat? Waar ligt voor jou die balans?

Ik denk dat het elkaar absoluut niet uitsluit; activisme kan ook zijn met elkaar in gesprek gaan, juist. De vorm van activisme van in je eigen bubbel staan strijden voor hetzelfde kan ook heel fijn zijn, maar gewoon op een verjaardag met de persoon naast je een gesprek aangaan kan ook een vorm van activisme zijn. Ik zeg altijd als iedereen twee mensen overtuigt van iets, en die mensen overtuigen weer twee mensen enzovoort enzovoort, dan heb je in no time duizend mensen bereikt. Probeer het behapbaar te maken voor jezelf. Begin niet bij FVD-stemmers, maar ga eens een gesprek aan met een D66'er, probeer te vinden op welk onderwerp er overlap is en ga daarop in. Als iemand bijvoorbeeld economisch heel rechts is maar wel cultuur heel belangrijk vindt, probeer dan te vinden hoe je met die overlap verder in gesprek kan. Wat verbindt jullie? En probeer iemand te overtuigen, dat kan soms heel lang duren en soms loopt het ook op niks uit, maar dat is ook oke, want mensen mogen gewoon een andere mening hebben. Maar juist dat gesprek aangaan is zeker ook activisme.

PvdD lid Yvonne, onbekende bron

PvdD lid Yvonne, onbekende bron

Op welke manier heeft jouw rol bij partij voor de dieren je verbinding gebracht, met mensen, maar ook met de wereld om je heen?

PvdD heeft heel veel voor mij gedaan eigenlijk. Ik was eigenlijk helemaal niet met politiek bezig, maar wel heel erg op zoek naar betekenis en mijn leven betekenisvol laten zijn. Ik voelde me vaak alsof ik niet genoeg bijdroeg of zoekende naar een punt. Het ging niet zo goed met mij. Uiteindelijk kwam PvdD op mijn pad en begon ik naar bijeenkomsten te komen en werd ik lid van de werkgroep, en toen opeens had ik zoiets van: "Wait a minute, dit zijn mijn mensen!" En toen vond ik ook opeens die houvast, want al die mensen hebben daar ook mee gestruggeld en die hebben inmiddels een manier gevonden. Daardoor heb ik zeker wel die betekenis gevonden. Het heeft me heel erg verbonden met mensen en ook kennis laten maken met de politiek, wat een hele interessante -maar ook terrifying- wereld is. Ik heb er heel erg veel van geleerd. Ik heb mijn plek gevonden in de wereld.

Leonie samen met Giphje (18l) in haar woonkamer.

'Ik heb mijn plek gevonden in de wereld'

Is dat waar je politieke carrière voor jou begon? Bij de werkgroepen?

Toen Trump voor het eerst verkozen werd, zat ik heel veel op twitter en was ik de twitter soap aan het volgen en dacht ik echt: "Oh my god wat gebeurt hier?". Toen hij was verkozen werd ik wakker, huilend, en toen dacht ik: "Dit is wat er gebeurt als goede mensen niks doen". Toen ben ik naar de PvdD website gegaan en heb ik me aangemeld en toen is het heel snel gegaan. Ik ben bij de werkgroep gegaan en het werd al snel duidelijk dat ik echt dingen kan en dan zeg je snel 'ja' op heel veel dingen. Ik werkte in het onderwijs, wat niet bij mij paste en ik kreeg hier heel veel energie van. Het motiveerde me heel erg. Een jaar later werd de GR kandidatenlijst 2018 opgesteld en toen zeiden ze "wil je daar niet op". Toen dacht ik "nee joh". Ik ging voor het eerst een campagne voor de gemeenteraad meedraaien en toen ging ik ook debatjes doen en toen dacht ik: "Oh wait a minute, dit vind ik echt heel erg leuk". Dus toen na de campagne was ik gevraagd om fractievertegenwoordiger te worden. Toen was ik heel bang, ik dacht echt: "Wat nou als ik het verneuk? Ik heb net mijn plekje gevonden, wat nou als ik het verpest? Dan willen ze me vast niet meer hebben..." Gelukkig heeft mijn therapeut me daar uit gepraat en werd ik toen fractievertegenwoordiger, op een gegeven moment ook beleidsmedewerker. Het werd toen echt mijn fulltime job, toen werkte ik 5 (eigenlijk 6) dagen in de week. Bij de verkiezingen 2022 werd ik raadslid.

En nu sta ik op een nieuw kantelpunt, ik ga natuurlijk stoppen met de raad in maart. En nu weet ik niet zo goed wat ik kan doen, ik wil me wel voor de partij in blijven zetten, maar ik weet niet zo goed of ik dat politiek ga doen (provincie of waterschappen) of past toch iets anders bij me? Wil ik misschien trainingen gaan geven? Daar ben ik op dit moment nog heel erg naar op zoek. Ik wil wel echt bij de partij blijven. *Natuurlijk!* ;)

Dan nu naar Den Haag, mijn thuisstad en die van jou, welke plek of initiatief in Den Haag geeft jouw hoop?

Dat vind ik wel ingewikkeld. Mijn hart gaat heel erg aan van muziek, dus ik denk dan snel aan Popradar waar ik ben gaan werken, wat echt een plek is voor opkomende muzikanten of muzikanten die echt een stap willen zetten in de popmuziek-keten. Ik vind het heel cool dat dat bestaat, daarom wilde ik daar gaan werken, het is ook echt een plek die onder druk staat op dit moment. We hadden bijvoorbeeld gister een avond over professionalisering en geld, wat twee dingen zijn waar je misschien niet meteen aan denkt bij muziek, maar dat vind ik dus heel cool, want dat zijn wel dingen die nodig zijn. Ook Kaleidoscoop vind ik een heel hoopgevend initiatief, dat is echt mijn favoriete queer feest in den haag. Het is een plek waar niet-mannen de organisatie doen en dat merk je echt aan alles. Het is super inclusief, het is heel toegankelijk en daar word ik echt heel blij van. Elke keer als ik daar ben, gaat mijn hart een beetje open.

Je bent nu begonnen bij Popradar, een plek die voor de niet-Hagenezen misschien nog niet zo bekend is, waar wil je jouw focus vooral op leggen als het gaat om de Haagse muziek- en kunstscene?

Het is ingewikkeld omdat ik korte termijn doelen en lange termijn doelen heb. Mijn korte termijn doel is om een soort plek te creëren waar mensen samenkomen en samen muziek maken, jamsessies en open mic nights organiseren. Maar op lange termijn zou Popradar gewoon levendiger moeten en kunnen worden, maar dat is een traject met de gemeente waar we inzitten wat wel even gaat duren. Maar er is zo veel potentie, het is zo'n ongelooflijk gaaf pand met zoveel oefenruimtes, er is een grote- en kleine zaal en hele leuke mensen die er werken. En het is zo zonde, we hebben al zo weinig open plekken waar het los is en je je gang kan gaan en zoiets moeten we gewoon heel goed verzorgen. Ik ben benieuwd hoe het zich gaat ontwikkelen.

Je komt onder andere uit de theaterwereld en het onderwijs, is het nodig dat er nieuw leven wordt geblazen in de cultuurscene van Den Haag? Waar is volgens jou op dit moment gebrek aan?

Sowieso hebben we in Den Haag, in vergelijking met andere (grote) steden, echt een heel laag cultuurbudget. Meer geld dus, maar ook vooral meer broedplaatsen, vrijplaatsen, maakplaatsen -dus echt voor de makers. We kunnen wel elke keer investeren in grote theaters en zalen (het is ook zeker belangrijk dat er plekken zijn waar het allemaal uitgevoerd kan worden) maar we moeten vooral ook investeren in kunstenaars en plekken waar die hun creativiteit kwijt kunnen. Dus inderdaad oefenruimtes, studios, ateliers en alles wat er nodig is om te maken. Er zijn te weinig goede toegankelijke plekken, waardoor de wachtlijsten gewoon heel lang zijn. Veel mensen hebben het nodig en er is te weinig plek.

Wat wil je meegeven aan de nieuwe generatie politici?

Kijk verder dan je neus lang is. Kijk niet alleen naar wat je kiezer wil horen, maar kijk naar wat het land nodig heeft. Dat het CPB wel doorrekeningen maakt van het verkiezingsprogramma maar nog steeds niet kijkt wat het effect is over twintig jaar op onze natuur en klimaat, dat vind ik heel erg. Kijk echt naar het effect van de acties waar je voor pleit. We moeten allemaal een beetje inleveren, het is gewoon veel te ver gekomen. Wees eerlijk naar jezelf en kijk echt naar de lange termijn. Bij dat gefocus op kleine dingen als parkeerplaatsen en wie welke wc gebruikt, denk ik echt: come the fuck on! we hebben een enorme stikstofcrisis, we hebben een enorme wooncrisis. De reden dat mensen op die kleine onderwerpen focussen is gewoon afleiding van de grote onderwerpen. Het is echt gênant dat je als politicus je met dat soort kleine marge-dingen bezighoudt in plaats van te kijken naar het grote plaatje en de houdbaarheid en effecten op ons land, de lucht en de samenleving. Blijf niet zo kijken naar de kleine dingen maar kijk naar wat er belangrijk en nodig is op de lange termijn. focus ook niet op kleine dingen die één iemand heeft gezegd, want daar word je zelf ook niet gelukkiger van.

Bepaal je eigen koers en houd blik op de toekomst.

De lesbische walvissen

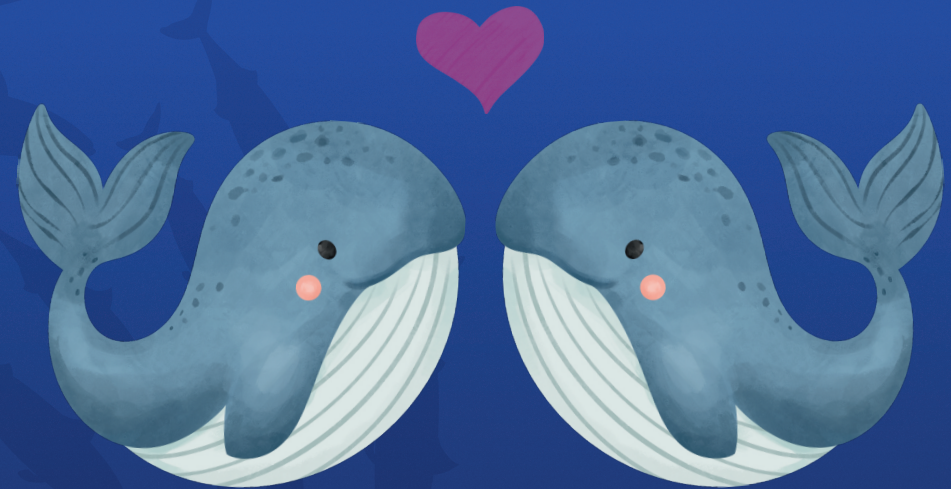
door Thirza Lont

‘Ik moet gaan, we krijgen eten,’ zegt Sophie tegen haar geliefde Savannah terwijl ze met een schuin oog naar de vieze drierrie kijkt. Ugh, denkt ze, ik zou bijna in hongerstaking gaan. Sophie woont in dierentuin Artis..

Savannah voelt haar hart zwaar worden en zwemt tegen een gehoekte steen aan om weer in contact te komen met de realiteit. Savannah woont op de bodem van de oceaan. Sinds de komst van de massamoord op onderwaterdieren hebben walvissen leren te overleven waar de mens niet komt.

Ze zeggen weleens dat tegenpolen elkaar aantrekken. Wanneer Sophie schreeuwt, fluistert Savannah. Waar Savannah haar leven prima vindt - ver van de mens, wilde Sophie wat doen. Ze wil dieren redden van de mens. Dat heeft haar bezuurd. De laatste keer dat Sophie met een viertal naar de grens tussen de onder- en bovenwaterwereld zwom om andere dieren te waarschuwen voor de mens, zijn ze gepakt. De mens heeft ze meegenomen naar een zoutwaterreservaat onder dierentuin Artis. Het enige lichtpuntje is dat Sophie en Savannah zo verbonden met elkaar zijn, dat ze via trillingen en frequenties op honderden kilometers afstand van elkaar nog steeds kunnen communiceren.

Savannah sluit haar ogen en denkt aan de tijd dat Sophie en zij vin-in-vin praatten over onderwaterpolitiek, spelletjes speelden met vrienden en aan het einde van de dag samen onder een steen lagen te knuffelen. Nu Sophie is meegenomen voelt het alsof er een muur van vies slijm om haar heen is. Ze moet er uit. Ze moet naar Sophie.

‘De situatie is hier veel erger dan in het water,’ legt Sophie uit. ‘In het gebied waar ik woon leven alleen al meer dan 100 miljoen dieren in gevangenschap! En de mens eet ze op!’ ‘Jij wil zeker al die 100 miljoen dieren eigenhandig gaan redden,’ vraagt Savannah? En tot Sophies verbazing zegt Savannah: ‘Dat is goed, wij gaan je helpen.’

Dan stopt Savannah opeens met praten, maar Sophie voelt wat veranderen. Ze voelt dat Savannah - en ook andere walvissen - dichterbij komen. Of droomt ze dat? Ze is ook best moe en valt in een onrustige slaap.

De mensen op het strand van Zandvoort horen een enorm getril. En dan zien ze vinnen, die zwemmen richting het IJ. Niet honderden, maar tienduizenden enorme walvissen met kieuwen en longen zwemmen door het IJ richting Artis. Met een bijzonder boze walvislesbienne voorop.

The Will to Change

een boekrecensie door
Fabian van der Knaap

Ook mannen hebben baat bij de
sloop van het patriarchaat

bell hooks

Elke man moet dit boek gelezen hebben. Het is een supergoede analyse van de manier waarop het patriarchaat mannen onderdrukt, en het geeft ons handvatten om samen het patriarchaat te slopen. Er komen veel onderwerpen aan bod: de manier waarop het patriarchaat echte liefde met mannen vaak onmogelijk lijkt te maken, hoe jongens nog in contact zijn met hun emoties en de manier waarop het patriarchaat kapotmaakt, hoe mannelijk geweld wordt afgedaan als 'boys will be boys', terwijl juist het patriarchaat dat geweld beloont en in stand houdt, enzovoorts. Veel mensen begrijpen hoe het patriarchaat vrouwen en trans personen onderdrukt, maar dit boek laat zien dat mannen – op andere manieren – ook veel te winnen hebben bij de ondergang van het patriarchaat.

Mannen en hun emoties

Waarom is het zo moeilijk om van mannen te houden? Het is een goede retorische vraag, maar oprecht: waarom? In het boek lezen we dat jonge jongens vaak in contact zijn met hun emoties en die ook uiten. Ze zijn zelfs emotioneler dan meiden, wordt gezegd. Later, als ze naar de basisschool en middelbare school gaan, wordt het uiten van je emoties er echter uit gestampt: Huil je? 'Stel je niet zo aan,' krijg je dan te horen. Zeg je dat je tegen een mannelijke vriend dat je van hem houdt? 'Ach, wees niet zo'n meisje.'

Dit zijn de momenten waar mannen hun emotionele zelf eigenlijk achter slot en grendel moeten zetten. In de woorden van bell hooks: 'If an individual is not successful in emotionally crippling himself, he can count on patriarchal men to enact rituals of power that will assault his self-esteem.' Als je niet zelf je emoties leert te verbergen, dan zullen andere mannen je daartoe dwingen.

Mannelijk geweld

Bell hooks heeft het er steeds over dat mannen geen emoties mogen laten zien, maar ze benoemt ook een uitzondering. Mannen mogen boos worden. Sterker nog, dit wordt van ze verwacht. Volgens hooks is dit precies de reden waarom mannen zoveel geweld plegen. Als je enige emotionele uitlaatklep boosheid is, zal je heel vaak boos zijn, en zal die boosheid vaak intenser zijn.

Ze koppelt dit ook aan geweld in heteroseksuele relaties. Tegenwoordig is het vanzelfsprekender dat mannen onbetaald werk delen. Daarnaast zijn er tegenwoordig meer hetero-relaties waarin de vrouw meer werkt dan de man. Toch blijven veel mannen slecht in het vinden van een emotionele connectie binnen een relatie. Dit is de plek waar het in hetero-relaties schuurt. Van mannen wordt terecht verwacht dat ze zich emotioneel openstellen, maar omdat ze dat niet kunnen, gebruiken ze fysiek geweld om een dominante positie aan te nemen.

Conclusie

Bell hooks heeft een fijne schrijfstijl en snijdt belangrijke thema's aan: mannen, mannelijkheid en liefde. Het is een must-read voor alle mannen: zelfs als je al in contact bent met je emoties en al inziet hoe het patriarchaat leidt tot geweld, kan het je een kader geven om in te denken.

Door het net

een verhaal door
Ilian Middeldorp

Thuis... Wat een vreemd woord. Eentje dat eigenlijk zoveel verschillende interpretaties en perspectieven met zich meebrengt. Voor de een is thuis een eindeloze zee, maar voor mij was thuis altijd iets kleiner dan dat.

Ik herinner het me alsof het gisteren was. Ons thuis was vol, een drukke massa zalmen die snel voelden als broers en zussen. Ze leken allemaal op elkaar, en ik leek op hen. Mijn ouders kan ik me niet herinneren, er was simpelweg ooit “thuis”, en dat is alles wat ik nog weet.

Soms kon ik door de groepen van mijn soortgenoten een glimp van de buitenwereld zien. Open wateren, stromen die *niet* troebel kleurden in de enorme hoeveelheid vissen. Het was voor mij als een idyllische bestemming—een toekomst die *net* buiten bereik lag, aangezien het enige dat ons scheidde van het water, een ondoordringbaar net was.

De meeste dagen zwom ik kalmpjes langs de randen van het net, wat telkens weer leidde tot onoverkoombare botsingen met de anderen. Ik heb nooit zoveel met ze gehad. Veel van hen voelden als vreemdelingen—simpelweg zwemmend in cirkels: opnieuw, en opnieuw, tot ze fysiek niet meer konden. Sommigen zwommen angstiger, heen en weer of op en neer, terwijl anderen het leven in ons thuis beter hadden omarmd. Maar wie je ook was bij ons thuis, het kwam allemaal op hetzelfde neer: ons thuis was constant gevuld met een wolk van angst en stress. Haast alsof onze eigen wateren besmet waren geraakt met deze ziekte van wanhoop. Het voelde niet goed—voor niemand hier.

En toch kwam er een dag waarbij mijn lot een tikkeltje minder hopeloos voelde. Toen de zon het water weer verlichtte, en de constant schreeuwende lampen boven ons huis daarmee langzaam wegdreef, zwom ik langs de rand zoals altijd. De netten voelden

hetzelfde, stug als altijd. En toch viel mijn oog niet veel later op iets merkwaardigs. Een klein stukje net leek een beschadigd draadje te bevatten, een klein scheurtje, eentje die me voorheen nooit was opgevallen.

Aangezien stilhangen hier echter geen optie was, zwom ik nog een rondje. Hierbij hield ik mijn ogen strak op de strengen en draden naast me. Het net leek sterk. Was het misschien toch een vergissing? Had ik het verkeerd gezien? Maar juist toen ik aan mezelf begon te twifelen, en de scheur nooit meer terug leek te keren, passeerde ik het weer: een scheurtje! Het was echt.

Mijn lichaam werd even overspoeld met allerlei emoties en mogelijkheden. Wat als het net kapot kon, wat dan? Kon de stroming buiten misschien toch mijn thuis worden?

Ik realiseerde me vrij snel dat al dit er niet toe zou doen als ik mij niet meteen op de situatie focuste. Er *moest* een manier zijn om hier doorheen te breken. In ieder geval iets, voordat de mensen het door zouden hebben.

Ik zwom nog een rondje. Maar dit keer schuurde ik met mijn lichaam voorzichtig tegen het scheurtje in het net. Misschien hoeft het niet lastiger te zijn dan een kwestie van druk en spanning. En zo, rondje na rondje bleef ik mijn lichaam tegen het net aan drukken. Echter bleek al snel dat het scheurtje een scheurtje bleef, en niets veranderde. Om dit te laten werken, had ik meer kracht nodig dan wat ik in jaren zelf zou kunnen geven. Ik had mijn familie nodig.

In die paar jaar dat wij hier nu woonden had ik het wel eens eerder geprobeerd. Een gesprek hier en daar, of een vraag voor een zalm naast me, het zat er eigenlijk nooit zo in. Ze waren veel met zichzelf bezig: Blijven zwemmen, blijven zwemmen totdat er vanzelf iets zou veranderen. Een verkeerde mindset als je het mij vraagt.

Ik begon simpel met de vissen om me heen. De gesprekken waren weliswaar wat eenzijdig, maar toch had ik het idee dat het langzaam tot ze door begon te dringen. Ik zag de informatie

langzaam naar binnen sluipen, ik zag hun ogen af en toe een blik werpen op het net en het scheurtje, en soms kwam een enkeling dichterbij om zelf wat te proberen aan de rand.

Het duurde uiteindelijk niet lang voordat ze begonnen te praten, en het idee zich door het huis begon te verspreiden. Sommigen waren onbereikbaar, altijd zwemmend, maar de meesten begonnen zich vroeg of laat bij het net te verzamelen. En terwijl onze school zich altijd maar vooruit bleef bewegen, kwam er langzaam ook beweging richting het net, richting het scheurtje, richting een hopelijke uitweg.

Na een korte periode van zwemmen, schuren, drukken, en spanning bereikte de atmosfeer in het huis nieuwe hoogtes. Iedereen was gespannen, sommigen begonnen het op te geven, anderen bleven standvastig, maar duidelijk was dat het moraal aan het dalen was. Dat was tenminste zo totdat de wateren rumoeriger werden.

Golven begonnen te arriveren, luide ratelingen van een motor raasden over het oppervlak. In de verte was vaag de onderkant van een boot te zien—*hun* boot. De mensen waren vaak een oorzaak voor paniek, het was altijd onduidelijk wat ze precies kwamen doen, maar het betekende vaak niet veel goeds.

Onder de rijzende spanning in ons huis zag ik echter precies wat we nu nodig hadden. Toen ik nog eenmaal langs het scheurtje passeerde, zag ik dat het draadje zo goed als kapot was, nog hangend aan een enkele streng. Dit was het enige wat nog tussen ons en de zee daarbuiten stond. De boot kwam dichterbij. De vissen om me heen begonnen harder te zwemmen en luider te spartelen. Totdat de laatste connectie brak.

Ik wist dat er geen tijd te verliezen was. De boot boven ons was afgezwakt tot een langzaam tempo terwijl ze bijna hun aankomst bij het huis maakten. Met al mijn wilskracht wachtte ik af. Rustig, beheerst, totdat het gaatje in het net vlak voor me lag.

Ik verzamelde al mijn krachten en dook zonder twijfels het gat in. Het net om me heen trok aan me. Ik voelde de ruige textuur

langzaam in mijn huid kruipen, maar ik bleef standvastig.

Langzaam maar zeker maakte ik voortgang. En voordat ik nog eens boven me kon kijken om te peilen waar de boot zich bevond, gaf het net in.

De rand van ons huis stortte in en een gat was ontstaan. Het water voelde zo fijn. Ik proefde een vrije stroming, een eindeloze vrijheid voor me. Zelfs een vleugje zout kroop m'n lichaam binnen, komende van verre wateren en stromingen.

Om me heen was helemaal niks, niemand. Ik was vrij, alleen. Ik had de ruimte om te zwemmen, naar links en rechts, rechtdoor, naar achteren. Er was zoveel dat ik kon doen, zo veel kanten om op te gaan, zo veel richtingen om te ontdekken.

Achter me voelde ik langzaam de rest van mijn familie aankomen. Aan het oppervlak zag ik de mensen ons het water in volgen, maar het maakte me niet meer uit. Voor ons uit was niks, niemand. Geen verplichtingen of luide machines. Geen felle lampen of stinkende wateren. Vóór ons was simpelweg onze vrijheid.

En terwijl mijn broers en zussen zich begonnen te verspreiden over de eindeloze waters voelde ik me allesbehalve gevangen, ik voelde me vrij—en bovenal klaar voor een nieuw leven.

05/10/25 **rode lijn**
een gedicht door Josefin Bies

in dit land is het ochtend en stil
hoog tijd voor kabaal en compassie

aan de hemel is de zon verlegen
en op aarde bonst de trein
het is de hartslag die we delen

wij zijn de medemens
omhuld in rode sjaals en jassen
plakken stickers voor vergeving

buiten zijn de velden stil
beroofd van weidevogels
en insecten

gevuld met boeren, burgers en bedrijven
die blijven en zwijgen
het oorverdovende gebrek aan moreel kompas

wij koersen door
op de grens
op het bloed
tot de bloemen verwelken
tot de grenzen vergaan

ogen dicht, stop ze toe
vrede als ze slapen
vuur aan de hemel
de hel is zo ver nog niet

we sjokken door naar een stad
waar de lijnen ons leiden
bepalen waar we dwalen

voeten volgen lege lichamen
en de duiven rusten
in het prikkeldraad

jouw neus bloedt
toepasselijk, zeg je
mijn ogen prikken

je gezicht is wit
je wangen een canvas
voor bloesjes en onschuld

we lopen rond een park
waar de bomen naakt zijn
geboren om te sterven
geplant in een wereld
hen verboden te groeien

vandaag zaait men hoop
zijn we dichtbij de zee

in rode sjaals en jassen
gaan we zwemmen
tot aan een verre overkant

waar de kartonnen vredesduiven
van vlees en veren zullen zijn

waar de vogels bepalen
daar is de vrijheid de baas

waar rood weer de kleur van de liefde is

Visanekdote door Danique

Ik herinner het met nog als de dag van gisteren: "Mama! Zwemmen er ook vissen in dit water?"

Het was ergens in de zomer van 2005, een zwoele warme zomerdag. Zo'n dag dat je alleen maar in het water wil liggen en ijsjes wil eten. Mijn zus en ik waren met een vriendinnetje aan het spelen in de achtertuin naast een lek opblaaszwembad. Zo gingen er in die tijd elke zomer minimaal drie zwembaden er doorheen bij ons, destijds waren we nog niet zo zuinig en milieubewust helaas. Het leek ons een leuk en goed idee om de glijbaan, zo'n typische blauwe plastic glijbaan, over de zwembadrand te zetten. Na een korte tijd van veel plezier, moest het zwembad er toch aan geloven. "Mama Mama, mogen we pleeeeeease please please naar het Leekstermeer?" Mijn moeder keek de drie hoopvolle en smekende gezichtjes aan, ze keek naar de tuin waar het enkel met gras gevulde zwembad lag als een leeggelopen ballon. Zucht...

En ja hoor, daar gingen we, in onze Fiat Cinquecento op naar het Leekstermeer. Het achterraampje kon altijd maar een klein kiertje open, maar goed ook, want anders waren er waarschijnlijk ook menig knuffels gesneuveld. Eenmaal aangekomen voelde het altijd nog best ver lopen met die korte beentjes van mij. Maar toen we er eindelijk waren was er niks lekkerder dan met die hitte het verkoelende, bruin vertroebelde veen water in te rennen. Mijn zus die twee koppen groter was dan ik, was lekker aan het zwemmen met ons vriendinnetje. Ik was voornamelijk in het ondiepe gedeelte met zand aan het spelen. Ik durfde niet naar het ondiepe gedeelte en was content in het pierenbadje. Tot ik op een gegeven moment toch FOMO kreeg en mijn zus en ons vriendinnetje over de draaibalk liepen. Dat zag er spannend uit! "Niekie, doe je mee?"

Even twijfelde ik, ik was en ben nog steeds niet de beste zwemmer... Maar waar ik mij het meest druk om maakte waren de vissen. "Mama zwemmen er ook vissen in dit water?" Waarop mijn moeder een van de

weinige leugens in haar leven tegen mij vertelde. "Nee hoor lieverd, je kan hier prima zwemmen." Iedereen deed mee aan het complot, allemaal om mij gerust te stellen.

En ik zou er ook nooit achtergekomen zijn dat er vissen in dat water zwemmen, was het voor de traumatische ervaring die ik later nooit zou vergeten.

De hele middag hebben we met veel plezier in het water gespeeld. Ik durfde zelfs in het diepe te zwemmen. Ik vond het zo leuk, dat ik niet meer uit het water wilde komen en mijn moeder al een paar pogingen gedaan had om mij uit het water te krijgen. "We gaan zo weg hoor." riep ze op een gegeven moment. Dat hielp, want ik kwam aangezwommen en via het ondiepe gedeelte kwam ik het water uitgelopen. Ik zie mezelf nog lopen, richting Mama, die aan de kant stond met een dikke strand tas met twee meisjes naast d'r. Ik liep naar hun toe en tegelijkertijd voelde ik wat bewegen op mij borst. Ik trok mijn los lubberende, veel te grote bikini topje van mijn borst en keek naar beneden. Daar lag een kleine vis die met een oog mij verschrikt aankeek waarop ik keihard begon te gillen en heen en weer begon te rennen. "Waaaaaaaaa" ik schudde mijn bikinitopje wild heen en weer terwijl de mensen die ik vertrouwde; mijn moeder, zus en ons vriendinnetje, mij hard an het uitlachen waren

Zie je het al voor je? Een zesjarig meisje, tener en te klein voor haar leeftijd, met een net iets te grote bikini die op de groei is gekocht, rond rennend en gillend door het water. Terwijl die arme vis terugplonsde in het water en hopelijk van de schrik snel weggezwommen is. Om verder een rustig en onverstoord leven te leiden.

Die dag heeft mij niet alleen een angst voor vissen opgeleverd, ook besepte ik mij dat ik het water deelde met andere wezens. Net zoals de rest van de wereld. En dat je daar respect voor moet hebben, want je bent te gast in hun leefgebied. En als je dan te lang blijft hangen, kruipen ze vanzelf in je kleding ;p.

Vredesactivisten:

Interviews met drie **een drieluik** vredesduiven. *door Fabian van der Knaap*

De afgelopen paar jaar hebben we een enorme militarisering gezien. Waar we in 2020 nog €10,6 miljard aan wapens uitgaven, wordt dat binnenkort ongeveer vijf keer zoveel. Soms lijkt het alsof iedereen het maar laat gebeuren; we krijgen zowat elke week artikelen bij de NOS met koppen als 'drones gesignaleerd bij vliegveld', die de indruk moeten wekken dat Rusland ons al probeert aan te vallen. Ondertussen zie je weinig tegengeluid, maar het is er wel. Bij PINK! verzetten we ons natuurlijk tegen de militarisering, maar zo zijn er gelukkig nog veel meer mensen.

Nina Joziasse (zij/haar, 20)

Student politicologie, kandidaat #3 voor de Partij voor de Dieren Leiden, en actief bij PINK!

Hoe, wanneer en waarom ben je actief geworden binnen de vredesbeweging?

Ik ben pas redelijk kort actief, maar ik begon me wel al zorgen te maken in september 2024, want toen begon Brekelmans ineens over een dienmodel met een 'gradueel meer verplichtend karakter'. Toen had ik zo iets van 'wtf?' Maar ik dacht wel: de PvdD, we zijn pacifisten, dus dat zit helemaal goed. Tot dus op 1 april dit jaar, toen ze gingen afwijken van die lijn. Toen stemden ze voor ReArm Europe, dus om €800

miljard beschikbaar te maken. Ook stemden ze voor de mogelijkheid van het sturen van troepen naar Oekraïne. Ik had binnen PINK! een discussie met mensen, die dat stemgedrag eigenlijk wel logisch vonden. Toen dacht ik: hier moeten we iets mee doen. Toen zijn de PvdD Vredesduiven ontstaan.

Hoe zet jij je in voor vrede in de wereld?

Dat doe ik met name door te proberen de Partij voor de Dieren weer op de pacifistische lijn te krijgen. Bijvoorbeeld met de Vredesduiven bijeenkomsten organiseren, ik heb met PINK! een informatie-avond over de NAVO georganiseerd, ik heb een motie ingediend op het PvdD-congres

om uit de NAVO te stappen, maar ook door te demonstreren, bijvoorbeeld bij de NAVO-tegentop. Dat is uiteindelijk hoe we ons laten horen.

Wat betekent het begrip 'vrede' voor jou?

Dat vind ik een lastige. Het haakt ook in op het idee dat je als pacifist nooit een wapen op mag pakken. Zo zou ik vrede niet zien. Ik heb het eerder over rechtvaardigheid: ik vind bijvoorbeeld dat Palestijnen zichzelf zouden mogen verdedigen als zij bezet worden.

Zou jij bijvoorbeeld zeggen dat er voor 7 oktober 2023 geen vrede was in Gaza?

Nee, zeker niet. Je hoort vaak zeggen dat 'de oorlog,' oftewel de genocide nu al twee jaar gaande is, maar die is al veel langer gaande, namelijk sinds 1948. Bij gebrek aan oorlog is er nog geen vrede. Dat is niet wat vrede is, want dan kan er ook geen imperialisme en kolonialisme zijn. Dat is er nu wel. Kijk naar wat de VS nu doet bij Venezuela, dus al die vissersbootjes waar zogenaamd drugs op zou zijn gewoon bombarderen en die mensen

vermoorden... Ik zou ook niet zeggen dat er nu vrede is tussen de VS en Venezuela, ook al is er officieel geen oorlog. Dat gaat er uiteindelijk wel komen, daar ben ik van overtuigd, maar de stappen daarnaartoe zijn ook niet vredig. Maar nu heb ik vooral genoemd wat niet vrede is. Wat wel vrede is vind ik me heel lastig voor te stellen, want dat is er eigenlijk nooit, als je de hele wereld meeneemt.

En als je teruggaat naar de tijd van het koloniale rijk van Groot-Brittannië: toen was er weinig oorlog. Zou je dat als een vredige tijd zien?

Ja niet dus. Nee. Als er mensen met geweld onderdrukt en uitgebuit worden, dan is er geen vrede. In een wereld zonder imperialisme, kolonialisme, kapitalisme, en oorlog. Daar is er vrede.

Jij pleit voor minder geld naar wapens. Speel je daarmee het Russische regime niet in de kaart?

Dat is wat de wapenindustrie zou zeggen. Ik zou zeggen: door in een wapenwedloop te stappen en te investeren in defensie speel je de

wapenindustrie in de kaart. Rusland is een heel groot land dat niet gaat stoppen te bestaan, en ze zijn ook gewoon mensen. Ga er oprecht mee praten, geef diplomatie écht een kans, zonder afspraken te breken. Ook informele afspraken. De NAVO had als doel het communisme in te dammen, vervolgens viel de Sovjet-Unie, en zijn ze gewoon doorgegaan met uitbreiden richting het oosten. Stel dat Rusland dit zou doen: ze zouden een militaristisch pact met landen in Oost-Europa en West-Azië en gaan ze telkens uitbreiden, verder naar ons toe. En wij zouden ons niet bedreigd voelen? Ik weet dat Rusland zelf imperialistisch is, maar wij zijn minstens zo erg. We moeten kijken naar hoe we dit gaan de-escaleren. Want nu zetten we vol in op escalatie.

Noem twee concrete maatregelen die we zouden kunnen nemen om de wereld vrediger te maken.

Voor Nederland: stap uit de NAVO. Het dient alleen nog maar het imperialisme. Een tegenmacht tegen de Sovjet-Unie is het niet meer, want die is al een tijdje geleden gevallen. Nu laat de

NAVO haar ware aard zien. Er zijn zeker miljoenen mensen vermoord door de NAVO. Er is geen enkele rechtvaardiging om nog in deze oorlogsalliantie te zitten. Verder moeten we diplomatie daadwerkelijk een kans geven. Als je overweegt eigen troepen naar Oekraïne te sturen of langeafstandsraketten¹. Is het steunen van deze oorlog in de vorm van wapens nog wel in het belang van Oekraïeners? Wanneer kappen we met Oekraïeners dood laten gaan?

Kıvılcım Pinar (hij/hem, 46)

Immigrant, lokaal politicus, vader van twee

Hoe, wanneer en waarom ben je actief geworden binnen de vredesbeweging?

Dit jaar, toen de Partij voor de Dieren de draai maakte naar militarisering. Dat gaat in tegen de partijbeginselen en waar ik in geloof, en waarom ik lid ben geworden van de PvdD. Toen ben ik actief geworden in de vredesbeweging, maar wel binnen de partij. Er zijn meerdere redenen dat ik tegen militarisering ben: klimaat, milieu, dierenwelzijn, en

een andere is sociale rechtvaardigheid. Er zijn niet veel mensen die aan dit aspect denken: Het is altijd de werkende klasse, mensen die het niet breed hebben, die de sjaak zijn in dit soort situaties. Als je de kinderen van kamerleden als eerste naar het front zou sturen, dan is het meteen afgelopen met al die conflicten. Dan gaan we heel snel over op diplomatie.

Poetin en Trump gaan niet tegenover elkaar in de ring staan?

Haha, nee. Het zijn altijd de werkende klasse en hun kinderen, immigranten en hun kinderen, die als kanonnenvoer worden gebruikt.

Wat betekent het begrip 'vrede' voor jou?

Vrede is voor mij de afwezigheid van gewapend conflict. Ergens waar geen wapengekletter is. Dat is voor mij 'the bare minimum'. Maar er is een tweede stap, en dat is bevrijding. Vrede is fijn om te hebben, maar het is niet voldoende. Als je vrede hebt zonder bevrijding, ontstaan er later vaak weer conflicten. Daarom wil ik graag dat er bevrijding komt.

Waarom denk jij dat de wereld nu zo onveilig is?

Ik denk dat we een tijd meemaken waarin vooral de landen met een koloniale geschiedenis zien dat het niet meer zo door kan gaan, en dat het niet meer gepikt wordt door het mondiale zuiden. Gaza is voor veel mensen een 'eye-opener' geweest, ook voor veel liberalen met tenminste een beetje rechtvaardigheidsgevoel. Ook wat in Oekraïne is gebeurd speelt mee. Westerse landen proberen dit conflict te gebruiken om hun macht te herstellen. Dat doen ze via Rusland, maar ze zien dat het niet kan. Landen zoals China, India, Indonesië, landen in Zuid-Amerika en Afrika, die zeggen: we gaan handel drijven met Rusland, want dat is voor onze economie voordeliger. Het is niet meer de 20e eeuw, we zijn geen vazalstaten² meer.

Dus je zegt: de wereld is onveilig omdat de heersende machten hun macht aan het verliezen zijn, en daarom laten ze heel veel geweld los op de wereld.

Ja, het herstel van hun hegemonie³ gaat gepaard met heel veel geweld.

Bij de VS zie je dit heel direct. Hun privilege is gebaat bij het voortbestaan van de status quo in het Midden-Oosten. Dat betekent: geweld gebruiken in Gaza, zodat we kunnen veiligstellen hoe het nu daar gaat. Dat doen ze ook via hun vazallen zoals Saoedi-Arabië, Qatar, de Verenigde Arabische Emiraten of Jordanië. Dat zijn landen die indirect de belangen van westerse landen vertegenwoordigen, maar ook bijvoorbeeld 'Israël', die ze direct vertegenwoordigt. In Oekraïne gebruiken ze ook geweld om hun belangen veilig te stellen. Maar in het mondiale zuiden zien ze ook dat het zo niet verder kan. Ze kunnen niet langer tegen hun eigen belangen in werken, alleen voor de VS. De VS wil sancties opleggen aan allemaal landen die zakendoen met Rusland. Dat is 19e-eeuwse diplomatie: óf je gaat tegen je eigen handelsbelangen in, óf we gaan je sancties opleggen. Het is niet werken met de wortel en de stok, dit is stok én stok.

Omdat het westen dit niet veilig kan stellen, denk ik dat ze gewoon bereid zijn geweld te gebruiken. Dat zie ik vooral in Europa, en ik vind het zorgwekkend. Je ziet het in Duitsland: daar gaan ze meer

investeren in militarisering, want ze willen een leger hebben 'zoals het vroeger was.' Dat is een land dat twee keer een wereldoorlog is begonnen! Je ziet daar langzamerhand dezelfde oorlogsretoriek als we in de jaren '30 hebben gezien. Ze zijn altijd bereid een genocide te faciliteren en diplomatieke dekking te bieden aan 'Israël' bijvoorbeeld. Zij investeren in militarisering in Europa, en ik denk echt dat er oorlog komt. Ze willen de oorlog voortzetten, want Oekraïne moet doorvechten van ze zodat zij reden hebben zich te bewapenen. Ik denk dat voor veel Europese politici een oorlog met Rusland een uitkomst is. Het is een 'reset', zodat ze hun macht kunnen herstellen, zodat ze grote groepen mensen achter zich kunnen krijgen. Want er is een gevaar dat uit het oosten komt.

Daarom maak ik me zorgen. Het hoeft niet over twee weken of vijf maanden te gebeuren, maar de tendens is heel zorgelijk. Een ontwikkeling zoals Nederland die een test doet met Tomahawks, als vierde land op aarde naast de VS, VK en Australië, wat bezielt deze mensen? Waarom moet Nederland

een Tomahawk kunnen lanceren? Een kruisraket die ook nog een kernkop kan dragen. Van die andere landen snap ik het nog ergens, maar waarom Nederland, zo'n klein land? Het heeft geen strategische betekenis voor ons. Als wij zo'n Tomahawk kunnen lanceren, worden we een strategisch doelwit. Dan gaat Rusland denken: we gaan Nederland als een van de eerste uitschakelen, want ze hebben ook de capaciteit om een Tomahawk te lanceren tegen ons. Ik vind het niet goed bedacht, echt cowboy-gedrag. Het is alsof Europese politici geen rekening houden met de gevolgen van hun eigen politiek handelen.

Dit soort zaken hebben altijd twee kanten. Het is niet zo alsof Poetin op een ochtend wakker wordt met wat pijn in z'n linkerbal en zegt: 'Ik ga gewoon Oekraïne aanvallen.' Zo werkt het niet. Conflict ontstaat niet in 1 dag. Dit komt voort uit de jaren '90. De kunst is om het te voorkomen. Laten we in vredesnaam een structuur opbouwen zodat het voor iedereen veilig voelt. Van mij mogen we allemaal Rusland haten en Poetin mag naar de klote, maar er moet tenminste een balans

worden opgebouwd zodat met ieders veiligheidsbelangen rekening wordt gehouden.

Wendela de Vries (zij/haar, 61)

Mede-oprichter Stop Wapenhandel

Wat doe jij binnen de vredesbeweging?

Ik werk bij Stop Wapenhandel, dat heb ik ooit ook mede opgericht, en dan willen wij vooral kijken naar hoe wij in Nederland bijdroegen aan oorlog in de wereld. We kunnen wel zeggen tegen andere landen dat ze geen oorlog moeten voeren, maar als wij de wapens leveren en daar geld aan verdienen kunnen we beter onze eigen verantwoordelijkheid nemen. Ik doe onderzoek naar wapenhandel, de wapenindustrie, de lobby van de wapenindustrie en wie eraan verdienen, en we voeren ook actie. Alleen onderzoek vinden we ook jammer van het werk. Wij vinden wel: als je actie voert, duik er even goed in, weet waar je voor staat.

Hoe lang geleden ben jij actief geworden voor de vredesbeweging?

Ik kom uit een gezin waar er wel over oorlog gepraat werd. Ik vroeg

ooit aan mijn vader: 'Hoe komt het dat er oorlog is?' Een van de dingen die hij zei die ik nog herinner: 'Er zijn ook mensen die geld verdienen aan oorlog.' Nou, dat vond ik zó erg! Daar wilde ik iets aan doen. Toen via allerlei omzwervingen zoals een opleiding politicologie, ben ik terecht gekomen bij de vredesbeweging, en toen dacht ik: ja, ik vind eigenlijk niet dat de groepen die nu er zijn de dingen doen waarvan ik zeg: die moeten we doen, dus toen hebben we gewoon met een aantal mensen zelf Stop Wapenhandel opgericht. We dachten: we zien wel hoe lang we dit volhouden, en we houden nog steeds vol, al meer dan 25 jaar.

Hoe draag jij bij aan meer vrede in de wereld?

We zorgen ervoor dat de wapenindustrie meer op de vingers wordt gekeken. We proberen er zoveel mogelijk achter te komen wat ze doen, en alleen dat al zorgt dat niet alles zomaar kan gebeuren. Uit de jaren '80 bijvoorbeeld, toen was er een oorlog tussen Iran en Irak, en vanuit Europa werd aan beide kanten wapens geleverd. Dat kwam toen aan het licht en werd

ook een schandaal, maar zoiets - dat er een grote oorlog is waar aan beide kanten wapens geleverd worden, en niemand heeft het in de gaten - dat is eigenlijk steeds moeilijker aan het worden, omdat er een aantal groepen is dat dat heel erg probeert te volgen. Het wordt dus steeds moeilijker om dit te doen zonder dat iemand het weet. De wapens worden nog steeds vaak wel geleverd. Nu moeten ze er alleen een rechtvaardiging voor vinden, doen ze ook erg hun best voor, maar soms lukt het ook om iets te stoppen.

Wat betekent het begrip 'vrede' voor jou?

Vrede betekent in ieder geval niet dat we altijd heel lief zijn voor elkaar, we maken geen ruzie, we zijn het altijd met elkaar eens. Er zijn altijd conflicten, verschillende belangen, en ook staten willen verschillende dingen. Het gaat erom hoe je met die conflicten omgaat: of je ze probeert op te lossen, of een manier probeert te vinden om samen verder te leven, of dat je met geweld probeert je zin af te dwingen. Dus vrede is meer dan 'geen oorlog': vrede is ook rechtvaardigheid, vrede is

zoeken naar oplossingen, vrede is dat iedereen een veilige plek heeft om te leven. Als dat er niet is, krijg je geen vrede.

Hoe kunnen we de wereld vrediger maken?

Zo, heb je even... Op dit moment maken we de wereld alleen maar oorlogszuchtiger: er is een enorme militariseringsgolf gaande in westerse landen. De oorlog in Oekraïne wordt gebruikt als excuus daarvoor, maar heeft er uiteindelijk niet heel veel mee te maken. Vanuit de Europese Unie zie je heel veel beleid komen: wat wij dan 'militarisering van de samenleving' noemen, noemen zij 'cultuur van defensiegereedheid creëren'. Dat betekent gewoon dat alles wordt voorbereid op oorlog.

Het klinkt alsof ze heel erg hun best doen om het geen 'oorlogseconomie' te noemen. 'Defensiegereedheid,' ja. Dat moet natuurlijk een andere kant uit. Als je op politiek niveau kijkt: er moeten gewoon meer diplomatieke betrekkingen komen; er moet gewerkt worden aan nieuwe ontwapeningsverdragen; oude ontwapeningsverdragen die verlopen zijn moeten we opnieuw

vorm en inhoud geven, en dat moet vanuit de samenleving komen, want de regeringen zijn allemaal heel rechts en militaristisch en die gaan dat niet doen.

Kan je een voorbeeld geven van een ontwapeningsverdrag dat vernieuwd moet worden? Voor jonge mensen die het tekenen van ontwapeningsverdragen nooit meegemaakt hebben: waar moeten we aan denken?

In de jaren '80 was de vredesbeweging heel sterk, en we hebben toen echt afgedwongen dat er ontwapeningsverdragen kwamen op kernwapens. De aantallen kernwapens zijn echt verminderd, er zijn kernwapens vernietigd, er werden vertrouwen-wekkende maatregelen genomen, waarbij landen elkaars kernwapens konden controleren, en dat zijn heel belangrijke dingen om een gevoel van veiligheid tussen landen te creëren, waardoor ze zich niet heel erg tegen elkaar bewapenen. Veel van die verdragen zijn langzamerhand opgezegd of verlopen en niet vernieuwd. Dat soort verdragen opnieuw onderhandelen, dat zet gewoon een andere koers in, naar ontwapening

en ontspanning, en het zou ook vertrouwen wekken tussen grootmachten.

Je had het over diplomatieke betrekkingen. Kan je een voorbeeld geven van landen waarmee Nederland geen diplomatieke betrekkingen heeft?

Vroeger was er een 'hotline' tussen de VS en de Sovjet-Unie, maar volgens mij functioneert die helemaal niet meer. Dat soort hele directe contacten zijn er gewoon veel minder. Maar ook het VN-ontwapeningspanel: elk jaar hebben zij een grote vergadering, maar er gebeurt helemaal niks. Er komen geen voorstellen, geen plannen, niks.

Dus nog erger dan het klimaatpanel, de COP?

Ja, nou, het kan bijna niet erger, maar inderdaad ja.

Onder pacifisme verstaan mensen vaak het compleet afzweren van geweld. Zie jij jezelf als zo'n soort pacifist?

Ik noem mezelf meestal anti-militarist, omdat ik vooral kijk naar de structuren achter militair geweld, en ik kan me ook situaties inbeelden waar je wel geweld toe-

past. Ik kan me nu niet voorstellen dat ik dat zelf zou doen, maar ja, dat weet je natuurlijk niet. Ik kan me voorstellen dat in bepaalde situaties het onrecht zo groot is dat alleen geweld iets kan keren, maar uiteindelijk kan het nooit iets oplossen. Je zal altijd op andere manieren moeten zorgen dat problemen opgelost worden. Maar er zijn ook mensen die zeggen: 'Ik ga dat nooit doen; ik ga nooit geweld gebruiken; ik kan dat niet, ik wil dat niet, ik vind het onmenselijk.' Ik vind dat ook een te respecteren keus.

Wat wil jij zeggen tegen de jonge vredesactivist?

Er wordt vaak verwezen naar de jaren '80, want 'toen kwamen er miljoenen mensen op straat' en 'dat was nog eens een vredesbeweging,' maar 'tegenwoordig stelt het allemaal niks meer voor,' maar die hele grote beweging, daar is een heel lange aanloop van geweest. Van kleine groepjes die actie voerden, die demonstraties organiseerden, die dingen aan de orde stelden, die stukken schreven, die debatten voerden, en dat is de manier waarop je een beweging uiteindelijk opbouwt: helemaal vanaf de basis, vanaf de 'grassroots'.

Uiteindelijk is dat een heel grote beweging geworden, maar je moet ergens beginnen. Het duurt even voor je de Rode Lijn hebt, en die was er nooit gekomen als die studenten niet massaal waren gaan protesteren, en dingen bezetten. Dat heeft echt enorm veel in gang gezet.

Als je wilt dat er iets verandert, dan moet je het zelf doen. Wij hebben ook Stop Wapenhandel opgericht omdat niemand anders het deed. En verwacht niet dat je alles wint, maar stel je voor hoe de wereld eruit had gezien als wij onze bek niet open deden. Daarnaast: wij kunnen het doen, in dit rijke land met onze goed gevulde buiken. Als wij het niet

proberen, hoe kan je dan verwachten dat bijvoorbeeld iemand in een kamp op Lesbos het doet? En bovendien: in de actiebeweging zitten de leukste mensen!

Meer weten over Stop Wapenhandel?

Dat kan hier:

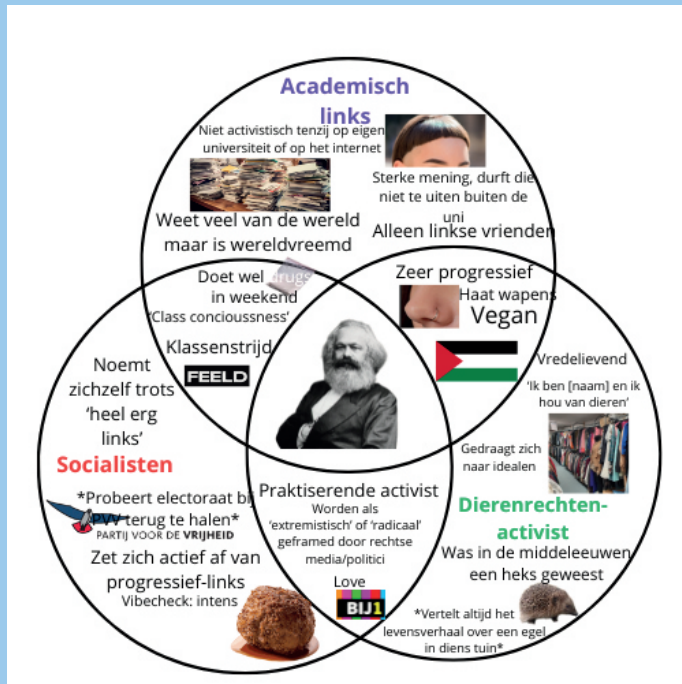
¹Deze wapens zijn altijd voor offensief gebruik.

²Dit verwijst naar het feodalisme, het tijdperk tussen grofweg het jaar 500-1500, waarin landen bestuurd werden door 'leenheren', en die in meer of mindere mate trouw moesten zweren aan de koning of keizer van het land. Landen in West-Europa worden sinds de Tweede Wereldoorlog vaak gezien als vazalstaten van de VS, zoals oost-Europese landen voor de val van de Sovjet-Unie als de vazalstaten van de Sovjet-Unie gezien werden.

³Hegemonie is het overwicht van een partij of staat over andere in politiek, handel, cultuur en ideologie. Eigenlijk dus een specifieke vorm van macht.

Antikapitalisten: een venndiagram

door Thirza Lont

Een kijkje in Gjerryt's leven

door Thirza Lont

Gjerryt noemt zichzelf a-politiek ('De VVD is een midden-rechtse partij') en houdt niet van verandering ('Het leven is toch prima zo?'). Hij is oprecht bang dat ('Karl Timmermarx') het koophuis van zijn mama gaat onteigenen ('Ik woon daar op zolder om geld te besparen') en Gjerryt vindt alle linkse mensen hypocriet ('Van hun mogen we geen gehaktbal meer eten maar ze vliegen wel naar Bali').

Gjerryt komt uit een dorp bij de Duitse grens, en heeft nog steeds dezelfde vriendengroep als in de kleuterklas. Elke vrijdagavond ontmoeten ze elkaar in het stamcafé. Bij biertje vijf klaagt zijn vriend Andries dat hij al twee jaar geen seks heeft gehad. Biertje tien en Andries swipet op Tinder, en laat foto's zien van de ('Bitches') die hem hebben gehost. Gjerryt lacht. Biertje twintig en zowel Andries, Dion en Giovanni roepen dat vrouwen de grootste vijand van de mensheid zijn. Gjerryt grijpt niet in.

Gjerryt is niet vrouwonvriendelijk. Gjerryt houdt van zijn moeder en hij heeft een lieve vriendin die hij kent sinds zijn opleiding Business administration. Gjerryt maakt zich zorgen om hen. Zijn vriendin mag van hem niet 's avonds alleen naar buiten. En toen zijn moeder naar museum in Den Haag ging op de dag van 'Elsfest' ging hij met haar mee om haar te beschermen tegen ('De gefrustreerde hooligans'). Andries, Giovanni en Dion zaten met Gjerryt en zijn ma in de trein onderweg naar Den Haag, ware het niet voor hele andere redenen.

Gjerryt houdt niet van immigranten ('Ik kan geen huis vinden vanwege de asielzoekers'). Maar hij vindt dat zijn vrienden wel erg ver gaan. Zij maken met Sora plaatjes van witte vrouwen die lastiggevalen worden door moslims ('Ik snap hun angst, maar dat is wel overdreven'). Gjerryt spreekt die woorden niet naar hen uit.

Andries, Dion en Morris vinden zichzelf niet extreem. Ja, ze weten dat ze soms racistisch overkomen ('Maar dat is een frame van de woke-politie!'). Maar ze willen alleen hun land beschermen, de vrouwen, de homo's. Ze zijn zo hard in de leer, omdat er veel op het spel staat.

Andries, Dion en Morris zijn niet extreem. Waarom zijn ze anders bevriend met hun redelijke vriend Gjerryt ('Die salt of die eurs')? Door Gjerryt weten ze dat ze aan de goede kant van de geschiedenis staan.

Niet dus.

Zwemloop van hoop

een gedicht door Mirthe Muller

Naast de groenteboer
Was een visboer
Want vissen groeien niet op land maar in de zee
Zoute wateren, eeuwige uitzichten, neem mij maar mee

Naar stranden, zanden, tussen je tenen kriebel en knarsen
als je een broodje eet

Vissen groeien in de zee
Aan bomen, maar dan onderwater
Waterplanten dats hoe het heet

Je kan ze vangen, eten, in een kom doen, uren naar staren ,ze zwemmen
rond en rond
Geen idee van die wereld, die buiten hun kom bestond

Gefascineerd was en ben ik, door een speciale vis.
Die ene die naast zwemmen ook weet wat vliegen is.

Geen aanloop, maar een zwemloop en zo
springt ie dan omhoog
Zwevend ziet hij, dat de wereld loog
Als een vis vangt hij achter het net,
Omdat in deze wereld je geen zeggenschap hebt
Schreeuwend, onderwater, de bubbels vliegen omhoog
Dat mooie strand niet waar, omdat de wereld loog

De zoute wateren, de bitterzoute waarheid;
Heeft eeuwige stranden, van landen, waar niet iedereen landen mag
Waar afval strand, ontvangt maar niet wordt verwerkt.
Niet gezien vergeten, ontkent onopgemerkt.
Teruggeduwd, vervuild, achtergelaten, verdronken en alleen

Het gebeurt allemaal op diezelfde zee

De vis duikt weer kopje onder, net zoals
bovenwater zo vaak gebeurt
In die kom kan je blijven zwemmen,
zorgenmaken hoeft hier niet
Komfortambel
Toch, hangt het er maar vanaf waar jouw kom vandaan komt

Maar deze vis is eigenwijs
Maakt opnieuw een zwemloop
Klaar om weer te springen

Met eigenwijze, misschien naïeve hoop

Hoop in die personen die dit alles afkeurt
Die blijven zwemmen, blijven strijden, zingen, iets nieuws beginnen,

Een strand met een uitzicht, een vooruitzicht
Aanmeren kan je hier
En wij lopen door, langs de groenteboer, naar de kade
“Die zoute lucht ruikt zo vrij” mompel je met in je ogen
kleine lichtjes van plezier
“Vrij als een vis in het water” glimlach ik, turend over de golvende zee
‘Niet elke vis’ denken we tegelijkertijd
De vis springt op, de zon straalt op z’n vinnen, voor een moment vleugels
En we hopen, denken, weten

Nog niet
Nog niet voor iedereen

Colofon

Redactie

Ize Noordhuizen

Thirza Lont

Fabian van der Knaap

Elena Alonso González

Madelief de Jong

Kunst

Anne S.

Vormgeving

Elena Alonso González

Ize Noordhuizen

Schrijvers

Madelief de Jong

Thirza Lont

Ize Noordhuizen

Fabian van der Knaap

Ilian Middeldorp

Danique

Met dank aan

Lesley Fleuren

Leonie Gerritsen

Nina Joziasse

Kıvılcım Pinar

Wendela de Vries

Alle brullende PINK!'ers

Dichters

Matti Dreef

Josefien Bies

Mirthe Muller

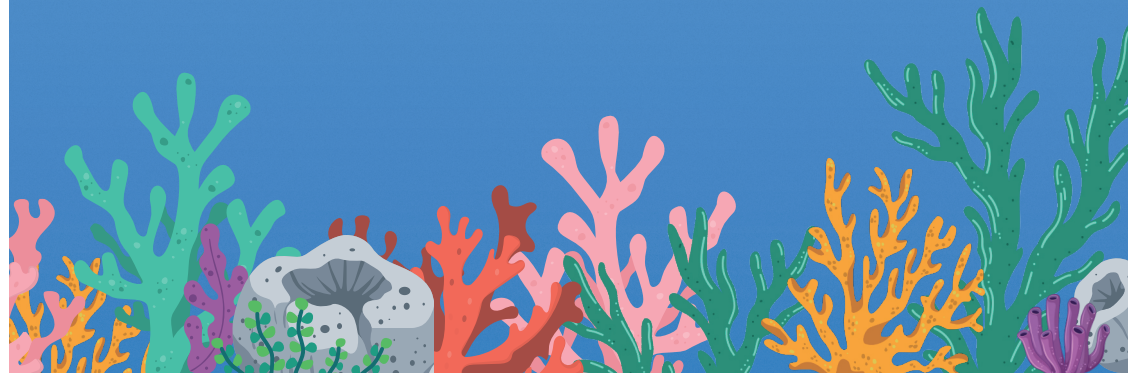
Dit magazine is gedrukt
door Copyshop Den Bosch,
's-Hertogenbosch

Redactie e-mailadres:
redactie@pinkpolitiek.nl

Fotografie

Ize Noordhuizen

Elena Alonso González

BRUL!

Voor en door jongeren.

